

IMPACTUL OBEZITĂȚII ASUPRA SINTEZEI HORMONILOR INTESTINALI

Vlad COSTIN

Universitatea de Stat de Medicină și Farmacie „Nicolae Testemițanu”, Republica Moldova

Autor corespondent: Vlad Costin, e-mail: vlad.costinati@gmail.com

Cuvinte-cheie:
*obezitate, hormoni
gastrointestinali,
hormoni orexigeni,
hormoni anorexi-
geni.*

Introducere. Obezitatea este o boală cronică multifactorială ce se definește prin prezența unui indice al masei corporale mai mare de 30 kg/m² la adulți. Actualmente, supraponderabilitatea și obezitatea afectează o treime din populația mondială. Dacă tendințele actuale vor continua, se estimează că spre finele anului 2030, 38% din populația globului va fi supraponderală, iar 20% va fi obeză. Expansiunea obezității este consecința unui aport excesiv și cronic de energie ce depășește necesitățile organismului. Într-o stare de suprasaturare energetică cronică, comportamentul alimentar devine neconcordant cu mecanismele endogene ale homeostaziei energetice. drept urmare, se produc o serie de schimbări adaptive ca răspuns al acumulării masei corporale, iar o bună parte din hormoni devin modulați de țesutul adipos. Printre acești hormoni se numără și cei intestinali, care sunt printre principalii dirijori ai aportului nutritiv din organism. Studiarea modificărilor secreției hormonilor intestinali în obezitate ar releva noi verigi patogenetice care vor putea fi exploatate ulterior pentru combaterea obezității.

Scopul. Elucidarea mecanismelor moleculare ale interrelației dintre hormonii intestinali și obezitate.

Material și metode. Analiza literaturii din domeniu, a articolelor științifice prezente în bazele de date PubMed, Springer, ScienceDirect referitor la interrelația hormonilor intestinali cu obezitatea.

Rezultate. La persoanele obeze se observă o tulburare a ritmului circadian secretor și o inhibiție deficitară a secreției postprandiale de grelină hormon intestinal orexigen. Unele studii au demonstrat că fenomenul este rezultatul atât al hiperplaziei celulelor gastrice secretoare de grelină, precum și a sensibilității scăzute a acestora către nutrienții din sânge. În același timp, la persoanele obeze se observă o secreție postprandială deficitară de GLP-1 (glucagon-like peptide 1) și de PYY (Peptide YY), de hormoni anorexigeni intestinali ca urmare a secreției deficitare de histon-acetiltransferază, NEUROD-1 (*neuronal differentiation factor 1*) și neruogenină 3, factori de creștere necesari diferențierii celulelor enteroendocrine. La fel, se observă o creștere a secreției de amilină, de leptină și de GIP (*gastric inhibitory polypeptide*). Cu toate că sunt anorexigeni, ca urmare a scăderii sensibilității receptorilor respectivi, creșterea sangvină a concentrației acestor hormoni nu influențează senzația de sațietate a persoanelor obeze. Schimbările hormonale menționate duc la un deficit de integrare a stimulilor fiziologici interni cu cei externi și, ca urmare, senzația de sațietate se instalează mai tardiv, persoana consumând doze calorice mai mari, agravând obezitatea preexistentă.

Concluzii. În obezitate se observă o inhibiție insuficientă a hormonilor orexigeni intestinali și o insuficiență de secreție a celor anorexigeni. În marea majoritate a cazurilor, schimbările în profilul hormonal intestinal sunt o consecință a obezității și nu o cauză a ei. Pe viitor, reechilibrarea balanței dintre hormonii intestinali anorexigeni și orexigeni ar putea deveni o opțiune de tratament efectivă ce ar completa efectele metodelor tradiționale de slăbire.